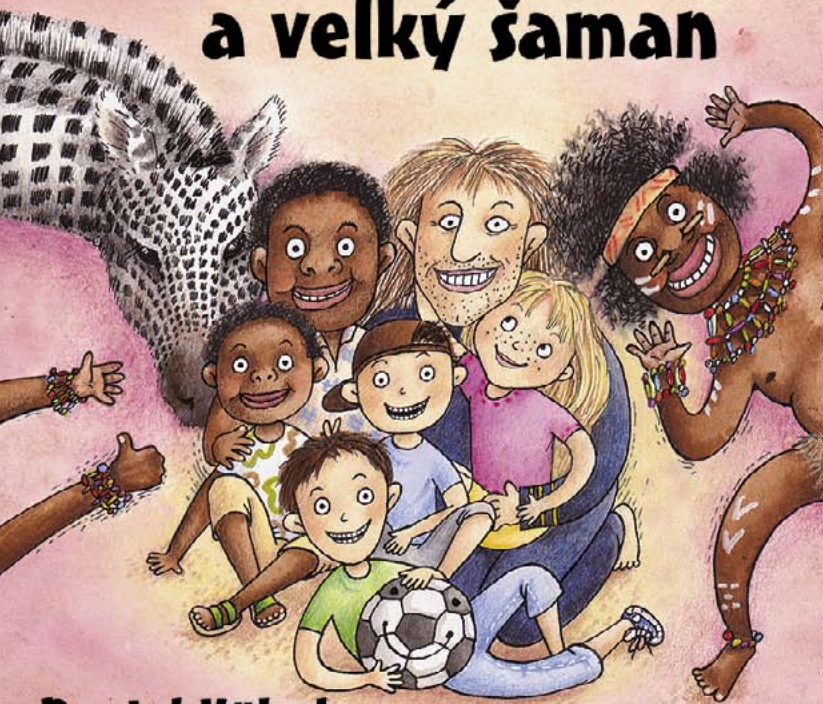

SPRÁVNÁ PARTA

a velký šaman

Daniel Kühnl

Ilustrovala Markéta Vydrová

FRAGMENT

Správná parta a velký šaman

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:
Robinson Crusoe – převyprávěla Jana Eislerová
Gulliverovy cesty – převyprávěla Jana Eislerová
Jana Eislerová – Staré pověsti české
Martina Drijverová – Ježíš a jeho příběh

Daniel Kühnl
Správná parta a velký šaman – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Věnováno Antoniovi

Antonio je Ital, který na rozdíl od mnoha ostatních Italů, Švédů i Papuánců-Novoguinejanů umí vzít pořádně za práci. Kdysi postavil nádherný dům na poloostrově Gargano v jižní Itálii. A právě v tom domě mi pramínek příběhu o správné Partě kluků vyvřel v hlavě a dozrčel malými potůčky z hlavy do počítače. Odsud pak, unášen říčním proudem slov, dotekl až do nakladatelství Fragment, kde se vlil do moře bílého papíru, ze kterého jako životadárné ostrůvky vykukují veselé obrázky Markéty Vydrové.

Tak vznikly čtyři knížky, z nichž poslední právě teď držíte v ruce. Dávejte tedy prosím velký pozor, ať vám neupadne. Kdyby vám totiž upadla, stala by se z ní knížka upadlá a v knihovně by ji pak zařadili do poličky nadepsané „Upadlá literatura“. A aby právě tuto knížku postihl tak strašný úpadek, to bych tedy věru nechtěl, to bych musel vážně upadnout přímo na hlavu, kdybych chtěl právě tohle, nemyslíte?

Předplác

Dovolte mi, moji milí čtenáři, abych se vám krátce představil: Jmenuji se Daniel Kühnl, což se čte „kýnl“, a je to slovo, které nic neznamena. Pátral jsem v různých slovnících a jazykovědných příručkách, ale dlouho jsem nemohl dojít k žádnému kloudnému vysvětlení, co by se za mým podivným příjmením mohlo skrývat. Nakonec jsem několik podobných slov objevil v němčině a zjistil jsem, že by to mohlo znamenat „studená chladná odvážná kráva“. Když jsem byl malý jako vy, říkali mi spolužáci kýbl, protože kýbl si na rozdíl od kýnla dokázali představit. Já byl za toho kýbla nakonec celkem rád, protože kýbl je rozhodně lepší než kráva, to račte uznat. Takže teď víte, s kým máte tu čest!

Dále bych vám rád představil Partu kluků, o které vypráví knížka, kterou jste si koupili nebo kterou vám někdo koupil. Za tu koupi ostatně děkuji a slibuji, že nebudete litovat.

Kamarádi z Party kluků jsou tři: bráchové Kája a Toník a jejich nejlepší kamarádka Danda. Bydlí se svými rodiči v pražských Holešovicích. Tedy Danda jenom s maminkou, protože její tatínek zmizel před čtyřmi lety v Africe i s celým letadlem.

Nedávno se seznámili s kouzelným koženým míčem, který umí pár šikovných kouzlíček, která může používat na celém světadíle, na kterém se právě nachází.

Začtěte se tedy prosím do příběhů té nejsprávnější holešovické partičky a náležitě si je vychutnejte. Kromě hor a dolů vám slibuji, že se budete náramně dobře bavit!

Náležitě si vychutnejte kapitolu první,

*ve které si povíme, jak se správně hází mincí
při důležitém losování a co všechno se může stát,
když se hod nepovede. Také se vypravíme do kina Oko,
před kterým zažijeme víc dobrodružství
a srandy než při filmu uvnitř.*

Od Silvestra, kdy jsme se s Partou kluků, tedy s Kájou, Toníkem a Dandou, setkali naposled, uplynula už pěkná řádka dní. I když upřímně řečeno, byla to spíš hodně studená řádka, protože mezi Vánoci a jarními prázdninami je zima zimoucí, a to nejen na horách, ale i v Holešovicích.

Těm z vás, kteří nikdy nezažili zimu v pražských Holešovicích, můžu prozradit, že to není nic pěkného. Spousta lidí ještě pořád topí uhlím, takže je všude plno kouře, a když napadne sníh, za chvíli je z něj černá břечka.

V takovém marastu nejde dělat skoro nic. Do přístavu, kde měli naši kamarádi z Party kluků schovávačku ve staré lodi, nemělo v zimě cenu chodit, protože choulit se u Vltavy v kožichu, to fakt nemá cenu. Ostatně ani žádné kožichy neměli. Na ulicích se tou dobou také nedělo nic zajímavého, protože všichni holešovičtí občané byli zalezlí ve svých bytech a dívali se na televizi nebo kutili v díl-

nách a spravovali spadlé poličky, otlučené botníky, roztrhaná trička a jiné věci, na které neměli přes léto čas.

Kamarádi tedy neměli moc na vybranou. Mohli by chodit na návštěvy, jenže ke komu? Pan Kotva se odstěhoval k babičce na Žižkov a jezdit takovou dálku tramvají v době, kdy každý prská, kašle a smrká jako o život, se jednomu zrovna moc nechce. Natož třem!

Navštěvovali se tedy navzájem. Někdy šli Kája s Toníkem k Dandě, jindy byla ona u nich. Hráli různé hry jako Člověče nezlob se, Prší nebo Fantom staré Prahy. Jenomže hrát pořád stejné hry, to člověka nakonec omrzí, v tom mi určitě dáte za pravdu. Dřepět doma naše kamarády prostě nebavilo, ani ležet ani stát ani skákat doma nebyla žádná zábava, prostě hrůza.

Jednou ráno v sobotu, týden před začátkem jarních prázdnin, povídá Danda:

„Mě už nebaví pořád sedět doma a čumět na televizi, co kdybysme šli dneska na chvíli ven?“

„Já bych taky někam šel, jenže kam?“ řekl Toník a rozhodil bezradně rukama.

Z kuchyně na ně vykoukla maminka, která zrovna přišla z nákupu, a řekla:

„Tak jděte odpoledne do kina. Včera jsem šla kolem kina Oko a viděla jsem plakát na dobrodružnou pohádku o dračích a rytířích. Při vánočních nákupech jsem dostala slevu na lístky, která platí do konce března, takže byste ji akorát mohli využít.“

Danda zajásala, Toníkovi to bylo celkem jedno, ale Kája se zachmuřil:

„Zrovna dneska dávají v televizi Hlubokozemní supermonstrum.“

Začali se dohadovat, jestli je lepší podzemní přišera nebo sekání dračích hlav, a nemohli se dohodnout. Také mohli jít do kina jen Danda s Toníkem a Kája by zůstal sám doma u televize, ale to by zase nebyli správná parta, to dá rozum.

„Tak si hodte korunou,“ řekla maminka a smála se té pohádkové debatě.

„Ale házet budu já!“ řekl Kája a vyndal z kasičky pětikorunu. Těšil se, že hodí mincí tak šikovně, že vyhraje, a sobotní odpoledne u televize a smažených brambůrků bude spravedlivě potvrzené. „Nejdřív vám vysvětlím, jak se mincí vlastně hází. Musí se promnout v prstech, pak uchopit mezi palec a ukazováček a odborně vycvrknout do vzduchu. Potom se připlácne na hřbet ruky a je rozhodnuto,“ vykládal a tvářil se při tom náramně důležitě. „Panna nebo orel?“ zeptal se nakonec Dandy a nasadil výraz mistra světa v házení mincí.

„Orel,“ řekla Danda a Toník dodal:

„Jasně, orel. Hlavně házej pořádně a nešvindluj!“

„Neboj,“ zasmál se Kája vítězným hlasem a hodil bůra do vzduchu. Ptáte se jakého bůra? No bůra je přeci pětikoruna, alespoň v Holešovicích se jí tak odjakživa říká. Kájovi se však důmyslně promyšlený vítězný hod nepodařil. Vycvrknul bůra moc prudce a vysoko. Tím nastartoval neuvěřitelný sled událostí, který by žádný spisovatel nedokázal vymyslet, tomu by nikdo nemohl uvěřit. To se prostě muselo skutečně stát.

Mince doletěla jako vystřelená raketa až ke stropu, od stropu se odrazila zpátky ke Kájovi a cvrnkla ho do nosu,

až to mlasklo. Kája se při té nečekané srážce za zasažený nos chytil, a jak zvedl ruku, odrazil minci směrem k obrazu, pod kterým bylo kanape, na kterém si tatínek četl ještě před chvílí noviny a teď už slastně podřimoval. Tedy abych byl přesný, tatínek samozřejmě nespal, protože co by to bylo za pořádek, spát v sobotu dopoledne, ale přemýšlel nad tím, co se v novinách dočetl. Při tom přemýšlení však zavřel oči a noviny mu zůstaly na obličeji opřené o zeď. Mince narazila do obrazu a svezla se po novinách přímo do tatínkovy pootevřené pochrupující pusy. Tatínek se pochopitelně probudil, vyděsil se, co to má najednou kovo-
vého mezi zubama a pětikorunu prudce vyplivl. Nevím to jistě, ale v tuhle chvíli se už asi divila i ta nebohá mince, něco takového určitě ještě nikdy nezažila. Obyčejně s ní lidé platili za rohlíky nebo za kafe, a teď tohle!

Vyplivnutá pětikoruna vyletěla z tatínkovy pusy jako koule z děla, přeletěla celý obývací pokoj a zastavila se o stěnu. Pak se sunula podél stěny dolů a nakonec zapadla mezi parkety za knihovničku, ve které měl tatínek, který byl pilotem, knížky o letadlech včetně podrobného návodu k použití letounu Boeing 737.

Všichni se koukali na ty přemety s úžasem, nejvíc se ale divil tatínek, který byl poměrně krutým způsobem vyrušen pádem bůra mezi zuby. No uznejte sami, kdyby se vám něco podobného přihodilo, asi byste se taky dost divili!

První se vzpamatoval Kája a vrhnul se pod knihovničku zjistit, co padlo. Ovšem Kája vyrostl už tolik, že se pod knihovničku nenasoukal.

Přikoruna se
řísila pokojem
rychlosti svědla...

„Musíš se tam podívat ty, Toníku,“ řekl Kája, „ale nešvindlovat!“

„No jo“, usmál se Toník a šibalsky na Dandu mrknul. Pak se nasoukal pod knihovničku, řeknu vám, že to měl tak tak, za rok by se mu to už taky nepodařilo.

V obýváku bylo ticho jako v hrobě, protože všichni napjatě čekali na výsledek losování. A všichni ti, co jsou už v hrobě, by vám mohli dosvědčit, že je tam skutečně tichoučko k pohledání.

Toník chvíli hledal, ale netrvalo to dlouho a minci spatřil. Byla zakleslá mezi parketami a stěnou. Mrknul na ni a hned viděl, co vlastně padlo. Vynořil se vítězoslavně zpod knihovničky, chytil Dandu kolem ramen a zajásal:

„Je tam orel, půjde se do kina!“

Kája na to nemohl nic říct, protože stejně nemohl zkontrolovat, jestli Toník říká pravdu nebo ne. Takže se smířil s návštěvou kina a na film o dracích a rytířích se už také docela těšil. Maminka se usmívala a myslela si svoje. Tatínek si nemyslel vůbec nic, dal si noviny přes obličej, aby na něj zase něco nevletělo, a pokračoval v přemýšlení.

Před kinem Oko se už tvořily hloučky malých Holešovičáků i větších Holešovičáků. Naši kamarádi si koupili lístky se slevou a prohlíželi si plakáty ve výkladní skříni kina.

Zrovna přemýšleli o tom, na jaký film půjdou příště, když tu náhle uviděli něco, co ještě nikdy neviděli. Musím vám říct, milé děti, že jsem tehdy náhodou kolem kina Oko šel a viděl jsem to taky. Dodnes se z toho nemůžu pořádně vzpamatovat, takže si určitě dokážete představit ten šok!

Před hlavním vchodem do kina Oko stála rodina, která byla na první pohled úplně normální. Tatínek, maminka a s nimi dvě děti. Kluk, kterému bylo asi tak čtrnáct, a malá holčička s dvěma blondatými copánky a s panenkou v ruce. Na tom všem by v sobotu odpoledne před kinem nebylo zcela jistě vůbec nic zvláštního, kdyby ten kluk nebyl největší libeňský lotr Jarda Drsňák se svými rodiči a malou sestřičkou Jaruškou.

Naši kamarádi Jardu Drsňáka bez jeho obávané libeňské party ještě nikdy neviděli, takže byli zvědaví a stoupli si tak blízko, že slyšeli každé slovo.

„Jaroušku, slib mi, že dáš na Jarušku pozor, vid' že ji budeš držet celou dobu za ručičku, aby se nebála, vid' broučku,“ šišlala paní Drsňáková a hladila Jardu Drsňáka po vlasech.

Ten metal blesky z očí na všechny strany, protože jako velitel nejdrsnější libeňské party byl mezi všemi holešovickými dětmi známý jako nejobávanější borec a teď cítil, že na něj jsou upřeny posměšné pohledy ze všech stran.

„A Jaroušku, ne že budeš ujídat Jarušce její bonbónky,“ řekl pan Drsňák hodně nahlas, protože byl poněkud nedoslýchavý, „pěkně si papej svoje bonbónky, kocourku, každý máte svůj vlastní pytlík.“

Když Jarda Drsňák uslyšel slova „papej“ a „kocourku“, díval se kolem dokola a přísahal, že se krutě pomstí všem, kteří tato slova vyřčená jeho tatínkem slyšeli. Jenomže před kinem už bylo tolik dětí, že by se musel pomstít celým Holešovickým. Takže si moc přál, aby rodiče co nejdřív odešli a on mohl zmizet v tmavém sále.

„Tak my jdeme, děťátka,“ řekla paní Drsňáková, „přijďme si pro vás, až skončí film. Pak půjdeme společně do

cukrárny na dortíček,“ dodala, pohladila Jarušku po vláskách a dala Jardovi tak velkou pusou na tvář, že to mlasknutí bylo slyšet až do Stromovky. Ve Stromovce se tou dobou procházela paní Motejzlová s panem Motejzlem a paní Motejzlová povídá:

„Táto, zase se ti vodlepila podrážka, mlaská ti vo botu tak, že se vyplašily všechny veverky. Co ty s těma botama děláš, já nevim! A co já teď s těma rohlíkama a voříškama, s tebou jít na procházku, to je vo nervy, to ti teda povim!“

Každopádně je vám určitě jasné, že Jarda Drsňák byl vzteky bez sebe a zmizel s Jaruškou v útrobách kina co nejrychleji, jen aby utekl od strašné potupy, které se mu dostalo ze strany nic netušících rodičů.

Naši kamarádi z Party kluků se mohli potrhat smíchy. Kája řekl:

„Měli by teď Jardu vidět jeho kamarádi z Libně, to by měl asi v partě po šéfování!“

„To teda jo,“ dodala Danda, „na tu pusou nikdo z Holešovic jen tak nezapomene.“

Kamarádi se usadili v kině a sledovali příběh, u kterého se celkem dobře bavili. Když ale došlo na sekání dračích hlav, ozval se z páté řady slabounký holčičí pláč, který byl pořád silnější a silnější, až nakonec nikdo neslyšel zvuk filmu, protože holčička, kterou scéna s padajícími krvavými hlavami vyděsila, nebyla k zastavení.

„Proč ji někdo neutěší nebo neodvede,“ zašeptal Toník Dandě.

Danda se zamyslela a pošeptala Toníkovi, že se jde na to nešťastné dítě podívat. Proplížila se doprostřed páté řady a hned jí bylo jasné, co je to za holčičku a proč tolik pláče. Byla to Jaruška, kterou Jarda Drsňák opustil hned po začátku filmu. Danda si vedle ní sedla a utěšila ji. Jen co Jaruška přestala plakat, přišel do sálu její bratr, který si pochopitelně odešel zakouřit před kino. Ledabylyle nepochodoval na své místo tak, že všechny, kteří mu seděli v cestě, nehorázně pokopal a neřekl ani „Sorry!“, přesně jak bylo jeho zvykem.

„Co děláš u mý ségry, vysmaž!“ osopil se na Dandu a z pusy mu smrděl cigaretový kouř tak silně, že Danda raději beze slova odešla zpátky na své místo. Vysvětlovat něco takovému ničemovi a ještě přitom čuchat smrad z jeho zahulené pusy, to se jí skutečně nechtělo.

Když šli naši kamarádi z kina, přidali se k nim i ostatní party z Holešovic a Danda všem vyprávěla, jak se na ni Drsňák obořil, místo aby jí poděkoval za to, že uklidnila jeho malou vystrašenou sestřičku.

„Tohle nesmí Drsňákovi projít jen tak!“ volali všichni a Kája povídá:

„Mám geniální nápad, jak mu to vrátit.“ A prozradil všem holešovickým dětem, jak to provedou.

Můžu vám prozradit, že ten plán byl skutečně geniální a vyšel do posledního písmenka. Když se totiž celá Drsňákovíc rodina najedla dosyta dortů v cukrárně u kina, šli na zastávku, kde čekali na tramvaj. Paní Drsňáková chválila Jardu za to, jak se postaral o Jarušku, zatímco

ona si mohla pořídit nové šaty, které jí koupil pan Drsňák k narozeninám. Pak objala svého povedeného synka a řekla:

„Ty jsi náš vzorný Jaroušek, ty jsi náš andílek, pojd' sem ty můj kloučku!“ A přitáhla si ho k sobě a celého ho opusinkovala.

Když se Jarda Drsňák vykroutil z toho objetí, aby se podíval, jestli to náhodou někdo neviděl, spatřil něco, na co se nedá do smrti smrtoucí zapomenout: Ze všech rohů, zákoutí, ulic a výklenků domovních dveří se vyrojily všechny holešovické děti, ukazovaly na něj, špulily na něj pusy, smály se jako pominuté a strouhaly mu mrkvičku.

Můžu vám říct, že v Holešovicích takovouhle srandu toho roku ještě nezažili. Jarda Drsňák stál na zastávce vedle svých rodičů bledý jako stěna. Už několikrát v životě

se pěkně popral, ale takhle na frak ještě nikdy nedostal. Ani na sako, ani na žaket.

Když pak přijela tramvaj číslo 26, Drsňákovíc rodinka do ní nastoupila, Drsňák si stoupl úplně dozadu do druhého vozu a hrozil pěstí všem Holešovičákům, kteří si z toho jeho hrození vůbec nic nedělali, a čím víc máchal zatnutou dlaní, tím více se mu smáli.

Všechny holešovické party šly pak společně domů a celou cestu si se smíchem vyprávěly o té strašlivé Drsňákově potupě.

„Ještě že jsme šli do kina, tohle bychom u televize nezažili!“ řekl Kája.

„Co vlastně padlo na té pětikoruně?“ zašeptala Danda Toníkovi.

Toník se usmál a potichoučku, aby to Kája neslyšel, řekl:

„No vlastně vůbec nic, protože se vzpříčila mezi dvě parkety a zůstala tam stát na hraně. Takže padla i panna i orel a mohlo se jít do kina!“

Danda se rozesmála na celé kolo, ale to Kájovi vůbec nebylo divné, protože se kolem něj smálo tolik dětí, až se kolemjdoucí počestní občané divili, co se vlastně stalo tak veselého. Paní Motejzlová se zrovna tou dobou vracela se svým manželem ze Stromovky. Když viděla ten neuvěřitelný zástup rozesmátých dětí, které šly z kina, řekla:

„Táto, musíme jít taky někdy do kina, s tebou se člověk nezasměje jak je rok dlouhej, ale taková groteska, třeba s Mistrbínem, to je jiný kafe!“

Také se rádi smějete, přátelé? Určitě ano, takže doufám, že se občas zasmějete i při čtení této knížky. A veselo ještě bude, to vám můžu slíbit. V příští kapitole začnou jarní prázdniny a našim kamarádům přiletí návštěva až z Jižní Ameriky! Ti z vás, kteří četli předchozí tři knížky o Partě kluků, už určitě vědí, o jakého návštěvníka se jedná. A ti z vás, kteří ještě žádnou knížku o té nejsprávnější holešovické partě nečetli... co říkáte? Že nikdo takový mezi vámi není? Tak to jsem věru rád a můžu se spolu s vámi na příští kapitolu jak se patří těšit!